DE GESCHIEDENIS VAN DE JAZZ (21) zond 2.3.80 - H III - 19.30-20.00

Dat was Pim Gras, dit is H III, NOS Jazz, MdR. De Geschiedenis van de Jazz, deel 21.

Plaat 1 Fletcher Henderson Orchestra: Feelin' the way I do (Donaldson, DaSylva)
B/2 - 3:05 - Riverside RM 8813

Zomer 1923 kreeg pianist Fletcher Henderson een engagement in de Club Alabam, 44ste Straat West in New York en kon hij op permanente basis gaan werken met de musici die hij tot dan alleen in de studio voor de plaat bij elkaar bracht. Tenorsaxofonist Coleman Hawkins was toen 19,* kon technisch heel aardig uit de voeten op 't instrument, maar stond stilistisch nog aan het begin. Bijna alles staccato -los aangeblazen noten - en veel 'slap tongue', dat knal-effect. Veel belangrijker op dat moment was de 23 jaar oude rietblazer Don Redman die pionierde met het jazz-arrangement, geschreven partijen. De soli werden, of konden in elk geval geïmproviseerd worden. "Feelin' the way I do" werd april 1924 voor Gennett opgenomen en was een voorbeeld van zo'n Don Redman-arrangement. In de na-zomer van '24 kreeg Henderson h e t engagement van zijn leven toen hij met de band in de Roseland Ballroom begon, op de hoek van Broadway en de 51ste Straat. (De oude Roseland, de tegenwoordige aan 52nd Street dateert van 1956). Henderson bleef er vijf jaar lang het huisorkest.

*22.

In oktober'24 nam hij een zeer belangrijke beslissing door de in Chicago werkende trompettist Louis Armstrong te engageren. Die gaf de band wat betreft swingende, toen moderne jazz, een geweldige injectie. Luistert u naar "Shanghai shuffle".

Plaat 2 Fletcher Henderson Orchestra: Shanghai Shuffle (Rodemich, Conley)
A/4 - 3:18 - CBS BPG 62001

"Shanghai Shuffle", 10 oktober 1924 voor het merk Perfect met in het ensemble arrangeur Don Redman even op hobo. De band: Elmer Chambers, Howard Scott en Louis Armstrong-trompetten, Charlie Green-trombone, Buster Bailey-klarinet, Don Redman en Coleman Hawkins-klarinetten en saxofoons, Fletcher Henderson-piano, Charlie Dixon-banjo, Ralph Escudero tuba, Kaiser Marshall-drums. Solisten: trombonist Charlie Green, ook wel 'Big' Green genoemd, en trompettist Louis Armstrong. Armstrong's ritmiek, zijn swing, zijn geluid, zijn manier van intoneren, had in korte tijd grote invloed op de Fletcher Henderson band. Als voorbeeld een opname van 29 mei 1925 van King Oliver's "Dippermouth blues" die in Don Redman's arrangement een nieuwe titel kreeg: "Sugar foot stomp".

idem Fletcher Henderson Orchestra: Sugar foot stomp (Oliver, Melrose, Armstrong)
B/1c - 2:45 - idem

"Sugar foot stomp", 29 mei 1925 in New York voor Columbia opgenomen met trompettist Joe Smith op de plaats van Howard Scott. Soli: Charlie Green en Louis Armstrong, Don Redman riep "Oh play that thing". Een van de laatste Henderson opnamen waaraan Armstrong meedeed is van 21 oktober '25, een stuk van Elmer Schoebel, ooit pianist bij de New Orleans Rhythm Kings. Vanzelfsprekend weer in een arrangement van Don Redman: "T.N.T."

Fletcher Henderson Orchestra: T.N.T. (Schoebel)
B/3 - 2:51 - idem

"T.N.T.", 21 oktober 1925 met soli van ~~Joe Smith~~ Louis Armstrong -trompet, Charlie Green-trombone en ~~Louis Armstrong~~ Joe Smith -trompet cornet. (Armstrong) ging kort daarop terug naar Chicago en binnen een maand maakte hij zijn eerste Hot Five-opname, 12 november was dat, uitgezonden in deel 14 van deze serie. Armstrong liet de band achter als een echt jazzorkest, zoals te horen in het nu volgende stuk van Henderson, gearrangeerd door Don Redman. Rex Stewart had Louis Armstrong vervangen en Russell 'Pop' Smith volgde Elmer Chambers op als trompettist. De opname is van 14 mei 1926, en het stuk zou zeer goed begin maart gespeeld kunnen zijn in de Savoy Ballroom aan Lenox Avenue -het hart van Harlem- tussen de 140ste en 141ste Straat, op de eerste étage een heel blok lang. Die werd namelijk 6 maart geopend met afwisselend twee orkesten, maar de eerste drie dagen trad de Fletcher Henderson Band als speciale attractie op. Let u vooral op tenorsaxofonist Coleman Hawkins die hier duidelijk onderweg is naar zijn je heel eigen stijl. "The Stampede".

Fletcher Henderson Orchestra: The Stampede (Henderson)
B/4 - 3:13 - idem

"The Stampede" met solistisch cornettist Rex Stewart, tenorsaxofonist Coleman Hawkins, cornettist Joe Smith en nogmaals Stewart. De Fletcher Henderson band, 14 mei 1926 in New York voor Columbia.

Het orkest, kleinere groepen daaruit en Henderson alleen, deden nogal wat begeleidingswerk op de plaat voor zangeressen en zangers. Vaudeville-artisten die weinig of niets met jazz van doen hadden, maar ook blues-vocalisten, die voornamelijk naar New York kwamen om op te nemen, of de stad op doorreis aandeden. Want het publiek in Harlem had weinig op met blues-zang. De uit het Zuiden afkomstige migranten omdat ze zich zo 'stads' voelden en hun plattelands- en dorps verleden verdrongen, de Noorderlingen en geboren New Yorkers omdat ze de blues in <u>deze</u> vorm niet kenden. Vooral Chicago was wat dat aangaat totaal anders, daarom kon juist daar de Grote Stads Blues zich ontwikkelen.

onjuist, dat was haar moeder. dK 5.10.83

Gertrude Malissa Nix Pridgett, 26 april 1886 in Columbus, Georgia, geboren toerde als Ma Rainey, 'Mother of the Blues - Paramount Artist, eerst met tent-shows en de Rabbit Foot Minstrels, daarna via de theater-ketting van de Theater Owners Booking Association, (TOBA), door het Zuiden, en maakte later met haar Georgia Band de meeste van haar platen in Chicago.

In oktober 1924, om en nabij de 16e, gebeurde dat in New York met een groep uit de Fletcher Henderson Band, één daarvan werd zo ongeveer haar bekendste: "See see rider".

laat 3 Ma Rainey: See see rider (Rainey)
B/1 - 3:15 - London AL 3501

"See see rider", Ma Rainey in New York met Louis Armstrong-trompet, Charlie Green-trombone, Buster Bailey-klarinet, Fletcher Henderson-piano, Charlie Dixon-banjo. 16 of daaromtrent, oktober 1924.
Zoals de maatschappij Paramount Ma Rainey adverteerde als 'Mother of the blues', zo deed Columbia dat met Bessie Smith als 'Empress of the blues.' Ze was in Chattanooga, Tennessee, geboren, mogelijk op 15 april 1894 - zoals Chris Albertson schrijft in zijn schitterende boek 'Bessie', 1972 uitgegevn bij Stein & Day in New York: de Zuidelijke administratie was slordig in die data, maakte weinig verschil tussen honden en Negers. Bessie Smith, grootse stem, groot volume en toch een heel subtiele voordracht, erg mooi genuanceerd, maakte haar eerste opnamen in februari en april 1923 met pianist Clarence Williams, eind april en in de maand juni met Fletcher Henderson aan de piano. Let u even op zijn begeleiding in de 3e en 4e maat bij de eerste gezongen chorus en u merkt hoe traditioneel Thelonious Monk 25 jaar later was in zijn "Mysterioso". Dit is "Mama's got the blues"

laat 4 Bessie Smith: Mama's got the blues (Martin, Williams)
B/1 - 2:56 - CBS 66258

voor Columbia in New York, 30 april 1923, slot van deel 21 in De Geschiedenis van de Jazz, MdR.

0 0 0 0 0